

Italijanske osebnosti

Luca di Tolve: »Bil sem gej, sedaj imam ženo. Profesor Veronesi ne ve, o čem govori ...« (Stefano Lorenzetto, *Il Giornale*, 24. julij 2011)

»Luca je bil gej, zdaj pa je z njo. Luka govori s srcem na dlani. Luka pravi, da je drug človek.« (Povia, *Luca era gay*) Ko je 17. februarja 2009 na festivalu v San Remu zaslišal te besede, se je Luca di Tolve stresel, saj je na odru gledališča Ariston Giuseppe Povia pel zgodbo njegovega življenja. Luca je bil gej, zdaj to ni več. Gej je bil od trinajstega do enaintridesetega leta, počutil pa se ni nič več kot »lep kos mesa.« Če ga povprašaš po številu partnerjev, ki jih je menjal v tistem obdobju, mu pogled upade, zatem pa odgovori: »Vsaj po dva na teden,« kar pomeni, nekaj manj kot 1900 v vseh letih. To ga postavlja še stopničko više od kantavtorja Franca Califana, rekorderja po ljubezenskih ulovih, ki je tudi sam začel pri trinajstih letih in mi je priznal, kako je v življenju bil s kar 1500 ženskami. Težava je le v tem, da se je 'Kalif' (*il Califfo*, Califanov vzdevek), ko je navedel ta približni izračun, že bližal sedemdesetemu letu svojega življenja in se še vedno pridno trudil v tem poslu, Di Tolve pa je za vedno prenehal teči za moškimi, in sicer že pred skoraj desetletjem.

Luka, 39-letni Milančan, je sedaj poročen s Tereso, 35-letnico iz Bergama, z vzdevkom Terry, zdravstveno delavko v nekem domu za ostarele, ki pa je pustila delo, da bi bila ob svojem možu. Le-ta je okužen z virusom HIV, imel je hepatitis, vsak dan mora pogoltniti po 12 tablet, pomaga pa mu tudi pri delu v *Skupnosti Lot (Gruppo Lot)*, poimenovani po Abrahamovem nečaku, ki je zbežal iz Sodome, preden je bilo mesto pokončano, ko sta: »od Gospoda, z neba, deževala žveplo in ogenj,« kakor pripoveduje Prva Mojzesova knjiga. Da bi spremljal združenje, ki ga je ustanovil, je Luca občino, kjer je zaposlen kot varnostnik, zaprosil za dveletno začasno prekinitev dela. Zdaj z ženo potuje po vsej Italiji (sam se ga našel v Pescari, v župniji sv. Katarine Sienske), da bi svojo zgodbo povedal mladim, ki bi radi, kakor on sam, spremenili svoje življenje.

Preko medmrežja ga je poiskalo že 2000 ljudi, starih od 18 do 45 let, med njimi pa se jih je že kakšnih sto udeležilo molitvenega tečaja, ki mu je pridružena reparativna psihoterapija. Reparativno psihoterapijo je zasnoval ameriški klinični psiholog Joseph Nicolosi, sicer tudi član Združenja ameriških psihologov (*American psychological association – APA*), ustanovitelj Zveze za raziskovanje in terapevtsko obravnavo homoseksualnosti (*National association for research and therapy of homosexuality – Narth*) in Klinike sv. Tomaža Akvinskega v Encinu, v Kaliforniji. Deset tovrstnih tečajev je privedlo do prav toliko porok in rojstva štirih otrok – »peti je na poti,« pripoveduje žareč od veselja Di Tolve – še trije pa do prav toliko mašniških posvečenj.

Luka je bil gej, zdaj pa pravi: »Ozdravel sem.« Te besede razkačijo razna homoseksualna združenja, začeni z Arcigay (Italijansko združenje lezbijk in gejev). Ne samo zaradi tega, ker so iz seznama *Dsm (Diagnostic and statistical manual of mental disorders)* leta 1973 homoseksualnost črtali kot duševno bolezen in jo ovrednotili kot nepatološko različico spolnega vedenja, kolikor bolj zato, ker Di Tolve ni kdorkoli. Leta 1990 je bil eden prvih, ki so ga v diskoteki *Nuova idea international*, v ulici De Castillia, najbolj transgresivnem lokalu v Milanu, izbrali za »Mr. Gay-ja«. Ta lokal še danes ponuja »mišičaste in postavne dečke« in »najboljše transeksualne plesalke«. Di Tolve je bil dve leti v upravi milanskega združenja Arcigay. V združenju je posebej skrbel za turizem. Organiziral je križarjenja in počitnice za geje, ki so jih oglaševali v revijah *Adam* in *Babilonia*, dveh najbolj trendovskih revijah homoseksualne skupnosti. Leta 1996 je, v dogovoru z Državnimi železnicami (*Ferrovie dello Stato*), organiziral poseben vlak, ki naj bi gejevske aktiviste iz celotne Italije popeljal na neapeljski *Gaypride* (Parado ponosa). Vlakovna kompozicija je sicer obstala na začetni postaji, ker je neapeljski Arcigay pobudi odrekel sponzorstvo, ki ji ga je na drugi strani odobrilo milansko združenje. Družil se je s svetovno smetano: zbližal se je z Giannijem Versacejem in Giorgiem Armanijem; spoznal je Dolce & Gabbana v

Taormini¹; na neki fotografiji je slikan skupaj s Carlo Bruni, ko ta še ni bila francoska prva dama; od Portofina do Coste Smeralde² so ga vabili na zabave in na svoje jahte znani modni oblikovalci, skupaj z Naomi Campbell, Flaviem Briatorejem in Seanom Combsom, ameriškim raperjem, bolje poznanim pod psevdonimom Puff Daddy³.

Odkar Luca di Tolve ni več gej, so vsi proti njemu, zlasti od takrat, ko je zbral pogum, da zapiše črno na belem svojo zgodbo na 248 straneh knjige *Ero gay* (Bil sem gej). Knjigo je izdala založba *Piemme*, s podnaslovom *V Međugorju sem spet našel samega sebe* (*A Medjugorje ho ritrovato me stesso*). Avtor je več kot prepričan, da je prav tista Devica Marija, ki se je pred tridesetimi leti prikazala šestim vidcem v hercegovski vasi, na začetku tistega, kar on pojmuje kot pravo odrešenje. V poštnem nabiralniku je že večkrat našel smrtne grožnje, tako da je danes primoran v to, da nikomur ne razkrije lokacije svojega bivališča. Ko pričuje po Italiji, ga morajo varovati posebne policijske enote in orožniki. V Brescii ga je v *Casa dei diaconi*, glavnem stanu stalnih diakonov te škofije, obkolilo kakih 200 podpornikov združenja *Arcigay*, pod vodstvom Aurelia Mancusa, državnega predsednika združenja, in častnega predsednika Franca Grillinija, nekdanjega državnega poslanca in zgodovinskega vodje gejevskega gibanja v Italiji. Na vrat so si obesili zdravstveno potrdilo, da imajo zdravo in krepko telesno zgradbo, v zrak pa so dvigali napise z opominom: »Nikdar ne boste ozdraveli!« Napisi so bili namenjeni vsem tistim, ki so se udeležili Lucovega predavanja. Na koncu sta ga morala dva policista pospremiti na drug kraj, ki so ga iz varnostnih razlogov ohranili v popolni tajnosti. Enako se je pripetilo tudi v Milanu, ko je imel predavanje v župniji sv. Jožefa Kalasanca. »Ko je na obisk v Italijo prišel profesor Nicolosi, je bilo potrebno najeti kar 20 policistov. Potem pa si upajo geji še govoriti, kako so oni tisti, ki so diskriminirani! Imajo me za zavrženca, za človeško smet. Zapisali so, da sem na plačilnem seznamu Vatikana in da prejemam ukaze od Rocca Buttiglioneja, ki so ga izločili iz Evropske komisije zato, ker je dejal, da kot katoličan homoseksualnost pojmuje kot greh, ne pa kot zločin. Očitno je zanje, nasprotno, zločin poroka med nekdanjim homoseksualcem in žensko. Če postane heteroseksualec gej, ga pozdravljajo kot heroja, ga vabijo na televizijo, mu ponudijo službo kolumnista po časopisih, če pa se homoseksualec odloči za nasprotno pot, ga družba izključi.«

Pri kateri starosti ste odkrili, da ste drugačni?

V dobi hormonov. V srednji šoli⁴ sem začutil neuklonljivo privlačnost do sošolca v klopi, Paolina. Moja mati me je peljala do dveh psihologov, ki sta podala enako diagnozo: »Je homoseksualec, to je samo treba sprejeti.« Televizija in preostanek sveta sta mi govorila isto stvar. Bilo je, kot da bi mi pustili prosto pot. Brž sem se podal k iskanju še drugih, ki so bili takšni kot jaz.

Kakšen izvor pa ima vaše nagnjenje?

Globoki vzgib, ki nekoga vodi k temu, da sprejme homoseksualno vedenje za svoje, je vedno enak – prevzemanje moških značilnosti, ki jih nekdo ne uspe izraziti v sebi. Imel sem mamo, ki je bila anksiozna in zatiralska, čeprav na ljubeč način. Poročila se je pri sedemnajstih letih. Takrat je moj oče delal pri Ri-Fi, glasbeni hiši Mine in Freda Bongusta⁵. Nikdar ga ni bilo doma, kadar pa je bil, se je prepiral. Končno sta se razšla. Pri šestih, sedmih letih, me je mama pošiljala v šolo, oblečenega v »špichoze«. »Si fant ali punca?« so se sošolci norčevali iz mene. Da bi se prepričali, so mi s silo slekli

---

¹ Na Siciliji (op. prev.).

² Na Sardiniji (op. prev.).

³ P. Diddy, Diddy (op. prev.).

⁴ To bi bil naš šesti razred devetletke (op. prev.).

⁵ Za prvo lahko z gotovostjo trdimo, da je bila najpopularnejša italijanska glasbenica 70. let in 80. let, še danes velja za legendo italijanske zabavne glasbe, tudi drugi je bil zelo priljubljen (op. prev.).

spodnjice. Kaj narediš, kadar te skupina tebi enakih zavrne? Končaš med dekleti. Imel sem tudi same učiteljice. V srednji šoli⁶ je bila celo za športno vzgojo učiteljica.

Ko ste prekinili s šolo, ste tako postali prostitut?

Bil sem na plečih drugih. To je precej razširjena navada v gejevskem okolju. Spoznal sem Riccarda, milanskega tridesetletnika, ki je bil sin nekega milijarderja. Delal je pri zlatarski in modni industriji. Modnim oblikovalcem me je predstavljal kot svojega fanta. Na moj račun je vsak mesec položil tri milijone lir in pol⁷ samo zato, da sem bil z njim. Poleg tega sem imel tudi kreditno kartico. Plačeval mi je osebnega trenerja, da bi postal vse lepši in izklesan. Med tem časom je vsak od naju imel še svoje ljubezenske avanture. Živel sem v ulici Monte Napoleone⁸, naokrog me je vozil šofer, na zapestju pa sem imel zlati Rolex.

Potem ste postali 'personal shopper'⁹?

Tako je, pri nakupih v luksuznih butikih sem pomagal petičnim gejem z vsega sveta, zlasti ameriškim. Moje ime je bilo v katalogu *Spartacus*, ki je mednarodni katalog za vse geje. Zgodilo se je tudi, da sem vodil naokrog princeze iz Arabskih Emiratov. Ena izmed njih je v nekaj urah potrošila 150 milijonov lir (kar je pribl. 78 000 €, op. prev.) za obleke, obutev in torbice. Na ta način sem zaslužil 30 milijonov lir na mesec (16 000 €, op. prev.). Vsako leto sem tudi sam šel po nakupih v New York in dopustoval v Miami. Prav tam sem opazil jumbo plakat, na katerem je pisalo: »Gay cruise.« Rekel sem si: »Neverjetno, geji smo včlanjeni tudi v Club Med¹⁰!« Odločil sem se, da bom začel z gejevskimi križarjenji tudi v Italiji.

Kje ste našli ladje?

Povprašal sem v podjetjih *Costa* in *Moby*¹¹. Nobeden od odgovornih v obeh podjetjih ni imel ugovorov. Za prvo križarjenje sem izbral kot destinacijo Korziko. Iz Genove smo odpluli s 60 potniki, ki so bili vsi transvestiti. Na krovu sem organiziral *Naked party*, kjer smo bili nagi, pa skupinska tuširanja. Vsak večer je bilo žrebanje kabin, da bi tako omogočili menjavanje parov.

Zakaj pa samo transvestiti?

Mladostniška oblikovanost teles transsesksualcev me je privlačila. Ure in ure sem opazoval tiste, ki so se ponujali v ulici Sempione¹². Tam sem tudi spoznal Diega.

Transvestit?

Tako je, z umetniškim imenom Belladonna. Toda, prav najlepšem trenutku, ko se je med nama utrdila močna vez, je smrt odprla svoj ples. Takrat za AIDS ni bilo zdravil, kdor je bil okužen, je crknil v času približno enega leta. Belladonna je polagoma izgubljala vid, njeno izklesano telo se je popolnoma

---

⁶ To je od našega 6. do 8. razreda, potem se nadaljuje šolanje na t. i. višjih šolah, kar so pri nas srednje šole (op. prev.).

⁷ 1807,60 € (op. prev.)

⁸ Ena od najbolj luksuznih milanskih ulic, kjer so tudi modni butik (op. prev.).

⁹ 'Osebni prodajalec', navadno ga najdemo v luksuznih trgovinah in pomaga strankam pri izbiri oblačil, obutve ali tudi pohištva, nakita ali daril (op. prev.).

¹⁰ Okrajšava za *Club Méditerranée*, db. Sredozemski klub, francoska korporacija, ki se ukvarja s počitniškim turizmom, nudi zlasti eksotične destinacije in križarjenja (op. prev.).

¹¹ Italijanski podjetji, ki se ukvarjata zlasti s križarjenji po morju (op. prev.).

¹² Ena od večjih milanskih vpadnic, ki ima eno osrednje cestišče, na vsaki strani pa trak mestnega zelenja od njega ločuje še po eno cesto, kjer se ponujajo prostitutke vseh vrst (op. prev.).

skazilo. Rekel sem ji: »Daj, Bella, naliči se, da te peljem na križarjenje!« da bi jo pomiril. Nisem je hotel videti trpeti, zato sem po mnogih letih spet začel moliti, njej sami pa sem v roke dal podobico Solzne Marije Sirakuške. V tistem trenutku je Belladonna za vedno izgubila zavest. »To je še sreča za vašega prijatelja,« so mi dejali zdravniki. »Razvila se mu je namreč tudi toksoplazmoza, ki privede do razgradnje možganov. Bolje, da je v komi, ker bi trpel peklenške muke, če bi ostal pri zavesti.« Tam sem imel prvič občutek, da so bile moje prošnje, namenjene Devici Mariji, uslišane.

Dokler niso tudi vam odkrili virusa HIV.

To se je zgodilo ob moji vrnitvi iz Miamija. Imel sem vseskozi 40°C vročine. Zdravniki so najprej dejali, kako sem se v močvirnatem svetu Floride najbrž okužil z malarijo. Smrtno obsodbo je potem izrekla neka zdravnica v bolnišnici Sacco v Milanu, ki je delovala precej površinsko: »Okuženi ste z virusom HIV. Žal mi je. Tu so vaši izvidi. Postavite se v vrsto za začetek ustaljenega zdravljenja.« Zavedel sem se, da bom moral umreti. Spet sem se vrnil domov k mami. Na praznovanju, ki sem ga pripravil za svoj trideseti rojstni dan, je neki gejevski mladenič pri meni doma pozabil zgibanko, ki je opisovala reparativno terapijo profesorja Nicolosija. Na dušek sem jo prebral.

In kaj ste ugotovili?

Da je vse res, kar je pisalo. Leta in leta sem prekomerno pil, njuhal kokain, seksal z več partnerji hkrati in v tridesetih različnih položajih, in vendar sem bil nesrečen. Kadar ti ne uspe postati moški, si skušaš s pomočjo spolnega občevanja prilastiti zunanje attribute moškosti – to je neke vrste kanibalizem, v povezavi z užitkom. Čez dan se skušaš varovati pred vsem tistim, kar želiš početi ponoči, ker se zavedaš, kako vsak občutek izpolnjenosti z ejakulacijo izpuhti. Zvečer pa je potrebno le malo, da se razvname nevroza, ki se izčrpa le ob koncu spolnega občevanja, ki pa se takoj zatem še močneje razplamti.

Sliši se kot dantejevski pekel.

Najprej sem mislil, da bom rešitev našel v budizmu. Ure in ure sem ponavljal mantra: »Nam myoho rengo kyo,« pred oltarji, narejenimi iz jabolk. Potem sem nekega dne na električnem števcu zagledal rožni venec in notranji glas mi je dejal: »Vzemi ga!« Začel sem ga moliti. Pri tretji desетки sem dobessedno padel na kolena. Začutil sem nepopisno, materinsko ljubezen, ki ni od tega sveta, in planil v jok. To je bila velika osvoboditev. Od takrat so izginili homoseksualni vzgibi, tesnoba, žalost, obupanost, negativne misli, strah pred smrtjo. Spet sem pričel delati v nekem klicnem centru. Še naprej sem se družil z geji, vendar sem jih obravnaval kot brate. Konec koncev so bili moja družina. Norčevali so se iz mene: »Poglejte, Janez Krstnik!«; »Draga, zdaj si v mistični fazi.«; »Prišel je Međugorje!«. Želeli bi me videti plesati na odru, z zadnjico zunaj. Živel sem v grozi, da bi se homoseksualni vzgibi spet pojavili.

Kaj pa ste storili, da se to ne bi zgodilo?

Poiskal sem Giancarla Riccija, psihoterapevta, ki je član mreže Narth profesorja Nicolosija. Začel sem delati na svoji moškosti. Potem ko sem se zaposlil kot varnostnik, sem začel študirati časnik *Gazzetta dello Sport* in gledati po televiziji *Il processo di Biscardi*¹³, da se med kolegi, ki so govorili zgolj o nogometu, ne bi znašel nepripravljen. Čutil sem, da mi je uspelo tistega dne, ko so me s sabo povabili na pivo v bar. Vrnil sem se med sebi enake. Pomislil sem: »Ti lahko postaneš heteroseksualen, lahko si oblikuješ družino.« Ta misel je povzročala dobro počutje.

Potrebovali ste le še dekle.

---

¹³ Pogovorna oddaja o nogometu (op. prev.).

Zaljubil sem se v plavolaso dekle, lepega obraza in prsi. Žal je bila ateistka in levičarka. Govorila mi je o kontracepcijski tabletki za »dan potem«, nasprotno pa sem sam želel, da bi se spreobrnila. Po treh mesecih sva se razšla. Leta 2005 sem šel v Međugorje, da bi se Mariji zahvalil, da me je rešila. Ob času prikazanja je bilo, kot bi se stvarstvo ustavilo. Zavlada je popolna tišina. S prostim očesom sem pogledal v sonce. Spet sem padel na kolena. Ko sem se vrnil v Italijo, sem pri prijateljskem paru, ki je bil na romanju z mano, spoznal Tereso in po treh letih skupne poti sva se poročila 22. avgusta 2008. Zdaj bi rad postal oče.

Oprostite, kaj niste okuženi z virusom HIV?

Seveda, toda zgodil se je še en čudež – odkar sem se spreobrnil, se je moč virusa popolnoma izničila. Počutim se odlično, zato otrok ne bi bil podvržen nikakršnemu tveganju. Žal pa do spočetja še ni prišlo.

Pravite: »Ozdravel sem,« s čimer implicitno homoseksualce označujete za bolnike. Toda na internetni strani Ministrstva za enake možnosti najdem zapisano: »Homofobija je bolezen, od katere je mogoče ozdraveti.« Torej je bolan tisti, ki se boji gejev.

Ozdravel sem v etimološkem smislu – zavarovati se. Gre za duhovno ozdravljenje. Lahko bi uporabil tudi drugačen glagol. Uporabljam ga zato, ker bi nam radi vzeli tudi besede. Nikoli nisem pomislil na homoseksualnost kot na bolezen.

Je potemtakem homofobija bolezen?

Po seznamu Dsm (*Diagnostic and statistical manual of mental disorders*), seznamu duševnih motenj, morajo biti za diagnosticiranje določene fobije prisotni vsaj štirje od naslednjih simptomov: povišan srčni utrip, tahikardija, povečano znojenje, tresenje, dihalne motnje, bolečine v prsnem košu, siljenje k bruhanju, trebušne motnje, vrtoglavost ali omedlevica, depersonalizacija, strah pred zblaznelostjo ali smrtjo, parestezija. Kdor je označen za homofoba, doživlja štiri od zgoraj naštetih simptomov, kadar govori o gejih? Lepo vas prosim!

Takoj ko bo sprejet zakon o homofobiji, vas bodo aretirali.

Zakaj se ministrica za enake možnosti¹⁴ raje ne zavzame za resno, znanstveno študijo pojava, ki opustoši dušo? Morda zato, ker ima homoseksualnost za nekaj prirojenega in nespremenljivega? Pa vendar homoseksualni gen ne obstaja, kakor se ga tudi nikdar ne bo dalo odkriti. Sicer ni mogoče razložiti, kako je pri homozigotnih dvojčkih, ki imajo skupen 100 odstotni delež genov, le 52 odstotkov obeh bratov homoseksualcev. Mar na Ministrstvu za enake možnosti upoštevajo svobodne izbire?

Domnevam, da.

No, v klasifikacijo bolezni Svetovna zdravstvena organizacija vključuje tudi motnjo F66.1 in pravi, da v primeru, da je heteroseksualna, homoseksualna ali biseksualna spolna izbira vir psiholoških motenj, »posameznik lahko poišče terapijo, da bi jo zamenjal«.

---

¹⁴ Takrat Mara Carfagna, bivša *showgirl* in fotomodel (op. prev.).

Kako to, da se toliko govori o homofobiji? Te besede v italijanski enciklopediji Treccani sploh ni moč najti. Ansa¹⁵ jo je prvič uporabila, takrat zgolj enkrat samkrat, leta 1984. Lansko leto pa jo je uporabila kar 816 krat.

Gre za natančno strategijo gejevskih aktivistov, da bi dosegli sankcioniranje svobode mišljenja in izražanja. Gre za napad na ustavo. Nočejo, da se o njih govori, razen, če se o njih govori dobro. Gre za neke vrste ustrahovalno taktiko – če želiš, da te imajo za razumno in ne fobično, torej bolno, osebo, se moraš strinjati s homoseksualistično ideologijo.

Zakaj pa množični mediji ponujajo idilično podobo homoseksualnega sveta?

Ker so se geji uspeli polastiti medijskega sveta. Po več stoletjih preganjanj so v svoj prid uspeli obrniti negativne stereotipe. Če so uspeli povabiti Lady Gaga na rimsko Parado ponosa, tu gotovo ne gre za par nesrečnežev. Seveda, tu je zelo pomembna povezava s svetom mode, ki homoseksualnemu svetu omogoča veliko večjo prepoznavnost in moč, kot je njihovo dejansko število, ki ga Nicolosi ne ocenjuje na okrog 10 odstotkov svetovnega prebivalstva, kot trdi eden od najtrdovratnejših mitov gejevske kulture, marveč na največ 1–2 odstotka.

Kaj menite o izjavah profesorja Umberta Veronesija¹⁶, ki meni, da je homoseksualna ljubezen »bolj čista« od heteroseksualne, »ker nima drugih ciljev, je torej sama sebi cilj, zato pa bolj avtentična, bolj resnična«?

Mislím, da sploh ne ve, o čem govori. Gejevske odnose sem sam živel. Veronesi bi mi moral zdaj razložiti, kaj je čistega v *Leather club Milano*, ki ga sponzorira zduženje Arcigay, kjer prakticirajo sadomazohistični seks. Ali v raznih *dark room* po gejevskih lokalih, kjer se daješ dol s prvim, ki ga srečaš, kot pripomočki pa so na voljo še pornografski filmi, vazelin in gumijasti penisi? Vse skupaj je registrirano kot kulturna dejavnost, za katero je potrebno imeti izkaznico združenja Arcigay, ki velja kot obvezna prepustnica. Naj spregovorim še o rimski diskoteki *Il diavolo dentro*¹⁷, ki se definira kot »največji rimski seks klub«? Tudi tja imajo vstop le tisti z izkaznico Arcigay. Vsak drugi in tretji petek v mesecu je tam 'orgija party'. Seveda ta lokal ni brez zloglasne *glory hole*, luknje v steni, kamor se vstavi penis, neznanec na drugi strani pa lahko prakticira na njem zadovoljevanje ali oralni seks, ne da bi partnerja tudi sicer stopila v kontakt. Je to tista 'bolj čista' ljubezen? Zagotavljam vam, da ni niti enega samega gejevskega lokala, kjer se ne bi spodbujalo srečanj v temi ali omogočalo prostitucije. Veronesi bi se kvečjemu moral vprašati, kako to, da država vse to tolerira? Govorim iz neposredne izkušnje – če bi policija vdrla v te lokale z UV svetilkami, bi povsod našla sledi sperme. Gre za trgovino z mesenimi užitki, ki pa se skriva za dozdevnimi nepridobitnimi kulturnimi dejavnostmi ali družbeno koristnimi nepridobitnimi dejavnostmi. Kaj oblasti odvrača od tega, da bi se odzvale? Jih je strah, da jih bodo označili za homofobne? Ali naslov št. IX kazenskega zakonika, ki obravnava zločine proti javni spodobnosti, za gejevske kroge ne velja?

Veronesi trdi: »Človeška vrsta se razvija proti nekemu 'enotnemu modelu'« in: »Umetna oploditev in darovanje¹⁸ sta povzročila, da spolna združitev ni več edini način za razmnoževanje in spolno dejanje bo postopoma povsem osvobodila njegovega razmnoževalnega namena.«

Kadar znanost ne gre z roko v roki z vestjo, pridemo do zablode občutka vsemogočnosti. Profesor Veronesi žali naravo, poleg milijonov in milijonov heteroseksualcev in staršev. Naj se omeji na svoje delo onkologa, pa bo za vse bolje.

¹⁵ Italijanska tiskovna agencija (op. prev.).

¹⁶ Onkolog in politik, nekdanji minister za zdravstvo (op. prev.).

¹⁷ Hudič v meni (op. prev.).

¹⁸ Npr. semena, maternice (op. prev.).

Tudi v Združenih narodih, Evropski uniji in v mnogih državnih parlamentih se prebija *gender* ideologija.

Želijo izenačiti homoseksualni, biseksualni in transseksualni način življenja s tistim med moškim in žensko. Odkar je v Španiji premier José Luís Zapatero legaliziral poroko med istospolnimi, se na rojstnih listih lahko prebere: 'roditelj A' in 'roditelj B'. V zvezni državi Massachusetts v poročnem potrdilu, namesto 'mož' in 'žena', pišejo: 'stranka A' in 'stranka B'. Smo pri zakonitem družbenem ustvarjanju (*Social engineering*) novega osebk, ki je spolno variabilen. Na Skupnost Lot se obračajo starši osemnajstletnic, ki si želijo odstraniti prsi na račun državnega zdravstvenega zavarovanja. To opravijo v dveh minutah, Hitler je proti njim amater, mama in očka pa ne moreta storiti ničesar, ker so hčerke polnoletne. Vendar se genov ne da odstraniti. Spoznal sem osebe, kot je bil recimo Perry, ki so asocialne zato, ker imajo genetski spomin na odstranjen penis. Ne vedo več, kdo sploh so.

Toda, če je homoseksualnost moč zaslediti celo med žuželkami, ptiči in sesalci, kako naj jo razlagamo samo z okoljskimi in vedenjskimi dejavniki?

Nobenega znanstvenega dokaza ni, da se posameznik rodi kot homoseksualec. Poleg tega mislim, da so človeške osebe stopničko višje od ovac – ali to ne drži? Živali sledijo nagonu, človeške osebe razumu. Pri prvem porodu samice hrčkov npr. pogosto pojedjo svoje mladiče. Naj to toleriramo tudi pri doječih materah? Če homoseksualnost ne bi bila nič drugega kot npr. nek naravni produkt, bi mar to bilo dovolj, da bi postala zaželena? Gejevska afirmativna teorija zagovarja stališče, da je vir stiske družba, ki sovraži homoseksualce. To seveda ne drži in to vam lahko potrdim z lastno izkušnjo. Silna stiska je bila v meni, ne zunaj mene. Bil sem popolnoma prepričan gej, danes pa sem drug človek.

Ostaja dejstvo, da je v naravi homoseksualnost prisotna med nekaterimi živimi bitji, kot so recimo orangutani in delfini, ki ne čutijo zaradi tega nobene stiske.

Narava ponuja precej biološko pogojenih stanj, od obsesivno-kompulzivnih motenj do diabetesa, ki pa jih nihče nima za normalne zgolj zato, ker nastanejo čisto naravno. Če dva homoseksualca želita biti skupaj, naj bosta. Toda, zakaj se neka številčno tako omejena manjšina poteguje, da bi sprevrgla vse moške in ženske vrednote in popačila tradicionalno družino, ki je temelj katerekoli človeške zveze?

Kaj menite o občinskih seznamih izvenzakonskih skupnosti?

Da obstajajo sezname, ni pa parov. V Padovi, ki je te skupnosti leta 2006 priznala kot prvo mesto v Italiji, na pobudo svetnika Demokratične levice, Alessandra Zana, predsednika združenja Arcigay Benečije, se je do zdaj na seznam vpisalo 50 parov, vendar samo desetina gejevskih, kar pomeni, 2 na leto.

Za koliko homoseksualcev, ki ste jih srečali, bi dejali, da so bili srečni?

(Nekaj časa premišljuje). Srečni ... Morda en sam. Toda, če je sreča samo telesni užitek, potem jih je bilo veliko. Zame je sreča popolno veselje, ne orgazem.

Vas je kdaj strah, da bi spet postali, ali da ste še vedno gej?

Vedno. To je trn v mesu. Tu v Pescari, pogledam naokrog, preden stopim na plažo, pa zaslišim Gospoda, ki mi pravi: »Pojdi, pojdi, saj si ozdravel.«

prevedel: Andrej Vončina